

Krigen 1848—50, saa dog have deltaget i Krigen 1864 og derfor tale af Erfaring. Jeg har selv været med ved disse Forsvarsmøder, og jeg vil vedblive at deltage i dem, og jeg gjør det, fordi jeg saavel som de Kammerater, der have deltaget i samme Arbejde, anser det for en Pligt. Jeg vil nemlig, hvis det atter skulde komme til Krig, ikke være med til at føre Fjolk til Slagterbenken, uden jeg iforveien har gjort Alt, hvad jeg kunde, for at faae Befolkningen til at indse, hvad der bør gøres, for at vi kunne føre Landets Sønner til Kamp paa den rette Maade og med Haab om Held. Det er det, vi tilsigte ved denne Bevægelse. Men vi gjøre os ingen Illusioner. Vi tro ikke, at, fordi vi rundt omkring i Landet have holdt Foredrag paa disse Møder, at Folkets Flertal eller kun et større Mindretal nu skulde være overbevist om Nødvendigheden af Kjøbenhavns Befæstning, saa at den nu kan sættes igjennem. Nei, men een Nytte tror jeg, at vi have gjort: Vi have vaakt en Mængde Menneſter op af deres Dvale og faaet Fjolk til at indse, at, hvilken Mening de end kunne nære om Sagens rette Løsning, løses maa den. Det er mit Haab, at den nu kan sættes igjennem. Nei, men vi ser dette sig umuligt, saa dog at vi faae begyndt; thi jeg deler ikke den Opfattelse, som er bleven gjort gjældende af et æret Medlem i det andet Thing, at, naar man ikke vil det hele, og fremfor Alt ikke Kjøbenhavns Befæstning, vilde han slet ikke tage imod en Forsvarslov. Nei, hvor stor en Pris jeg end sætter paa Kjøbenhavns Befæstning, vil jeg dog, naar den ikke kan sættes igjennem, ikke sige, at saa vil jeg ingen Lov have. Jeg vil nøies med ethvert Skridt, som er af virkelig Betydning for Forsvaret. Men jeg beklager, at Tiden gaar hen uden Nytte, uden at man alvorlig tager fat paa Sagen, og uden at man gjør Noget blot af det, som dog den langt overveiende Del af Folkethinget har Lyft og Villie til at gjøre Noget for. Ganske vist maa jeg tilstaa, at det meget kommer an paa det Dieblit, man vælger til at bringe Sagen frem, og at det ikke kan nytte at komme med den paa et Tidspunkt, hvor vi ere saa uenige, at vi ikke engang kunne blive enige om en Finantslov, thi i al Almindelighed er jeg enig i, hvad der engang blev sagt af min ærede Nabo tilhøire (Goos), at, naar en Sag bringes frem i Alide, trykker man let et Dødsmerke paa den, som gjør det vanskeligt at faae den gennemført i Fremtiden. Jeg ønsker derfor ikke Forsvarssagen bragt frem, førend der er

Sandsynlighed for, at der kan komme Noget ud af den. Der er talt meget om de betydelige Udgifter, der offres paa Forsvarsvæsenet. Jeg kan dele en hel Del af de Betragtninger, som bleve fremstillet af det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, men jeg mener dog ikke, man har været farrig med Bevillinger, thi Klagerne, der høres, ere ikke altid begrundede. Jeg skal søge at forklare dette lidt nærmere. I en Række af Aar har Forholdet været det, at hver Gang vi have faaet Finantsloven forelagt, er den første Paragraf, man har laaet op paa, for at se, hvad den indeholdt, § 26, fordi man deraf kunde drage Slutninger med Hensyn til, hvorvidt det skulde komme til Konflikt. Paa samme Paragraf stryges der hvert Aar af de militære Bevillinger, og det er fra denne Strygning, man henter Paastanden om Karrighed. Men hvorfor stryges der? fordi, efter min Overbevisning, Paragrafen altid har været affattet til at laae af paa, i alt Fald som oftest. (Afbrudelse af Krigsministeren.) Den høitærede Minister maa tillade: Et af to, enten ere de Forordninger, der stilles paa § 26, absolut nødvendige, eller ogsaa ere de kun ønskelige. Jeg vil nu tro, at de have været ønskelige, men ikke i den Grad ønskelige, at det til enhver given Tid er absolut nødvendigt at faae dem, og derfor har det heller ikke forvoldt saa store Vanskeligheder. Man har sagt til den vedkommende militære Minister — den ærede Marineminister er den Bedste at komme ud af det med i denne Henseende —: her er en Bevilling, den kan Ministeren fordele som han vil, det er det, vi ønske at give; den ærede Minister tager derimod, men ikke desto mindre hedder det sig bestandig, at man har strøget saa og saa Meget af Militærbudgettet, og derpaa bygger man saa sin Anke over Folkethingets Karrighed. Det ærede Medlem for Helsingør (Thomsen) var igaar inde paa Spørgsmaalet om en samlet Statistik med Hensyn til Militærbudgetterne. Vel har jeg ikke som han haadt Leilighed til et 2 Maaneders Ophold i Paris for at studere dette Spørgsmaal, men baade i Tjenesteanliggender og privat har jeg beskæftiget mig meget dermed, og det er min Overbevisning, at alle sammenlignende Tabeller, der foreligger, ere urigtige, og at det vil være et herkulist Arbejde at tilvejebringe et saadant samlet Materiale, og saa staar man endda i Fare for at tilvejebringe noget Galt. Hvis Finantsudvalget skulde følge det ærede Medlem fra Aarhus (Winther), vil det ikke være istand til at tage fat paa Finantsloven, om det endogsaa